

Аплодисменти для Лоли!
Ізабель Абеді

Пригоди Лоли #4

Лола – дівчина-кішка. Вона не лише супергероїня, яка рятує світ від абсолютного зла, але й талановита кіноактриса, котра викликає захват у глядачів своїм драматичним талантом. На жаль, усе це відбувається лише ночами, коли Лола не може заснути й поринає у світ своїх фантазій. Вдень же вона – Білосніжка у шкільній виставі. Шлях до слави, як відомо, ніколи не буває простим. Але цілком несподівано Лолу та її найкращу подругу Фло запрошують пройти кастинг на головні ролі у фільмі «Дочки Дракули»! І вчорашня дівчина-кішка вже бачить себе в ролі дочки знаменитого на весь світ вампіра...

Ізабель Абеді

Аплодисменти для Лоли!

Книга 4

Для Софії, Фібі, Мони й Зої, котрі прийшли на кастинг для «Дочок Дракули». А також для справжньої Ніни Петрі та її справжніх дочок Мемі та Папули. І для Жужу, котрий мені чимось нагадує Алекса.

1.

Чому я була в кіно, а моя подруга плакала

Моя подруга Фло говорить, що життя іноді нагадує чорну кішку. Вона підкрадається непомітно й раптом роздряпує вам серце.

Моя подруга часто говорить дивні речі. Раніше я цього не розуміла. Але тепер мое життя й справді перетворилося на чорну кішку з гострими pazурами, тож я здогадалася, що мала на увазі Фло. Вона перестала бути моєю подругою – саме про це я зараз і розповім.

Щоправда, тут буде ще багато дечого: Білосніжка і сім гномів, дочка Дракули та моя битва з драконом, Зануда, Глорія і Король Лев і, звісно ж, мої бажання та нещасний випадок... Ох, щось я занадто поспішаю зі своїми балачками! Ніхто ж

нічого не зрозуміє, якщо розповідати з кінця. Відтак починаю з початку.

Спочатку я була дівчиною-кішкою, і йшов сніг. Сніг був білим, а мій шкіряний костюмчик – чорним. А ще в мене були лаковані чобітки та котячий хвіст, котрий метлявся за мною вздовж усієї червоної килимової доріжки. Доріжку розіслали перед кінотеатром, тому що сьогодні там відбудеться прем'єра мого фільму.

Уже декілька місяців цей фільм демонструвався в кінотеатрах усього світу, тож глядачі мріяли побачити в ньому мене – знамениту актрису Лолу Фелозо – в ролі дівчини-кішки. Звісно ж, я грала в багатьох фільмах, та роль дівчини-кішки була найкращою. Коли в залі вимкнули світло, там запанувала тиша. Потім розсунулася завіса, й розпочався фільм: я видиралася стрімкими стінами хмарочосів, загрожувала ворогам своїми гострими пазурами і врешті-решт рятувала світ. Проте моєю найулюбленішою сценою була та, де я рятувала хлопчика, котрого кохала. Його звали Александром. Він був тяжко поранений, і я сховала його у своєму потаємному прихистку й перецілувала всі його рани. Мушу вам сказати, що поцілунки дівчини-кішки чарівні. Коротше, я перецілувала всі рани, й вони загоїлися, а потім я поцілувала Александра в губи. Там ніяких ран не було, та поцілунок також виявився чарівним, тому що Александр попросив мене вийти за нього заміж. Я трохи подумала й сказала «Няв!», що котячою мовою означає «Я згодна!».

На цьому місці глядачі ридали. І найбільше ридав папай, котрий, як і годиться, прийшов на прем'єру разом із мамою, бабусею, дідусем, тітонькою Лізбет, Пенелопею, моїм другом Александром і моєю найкращою подругою Фло. Вона також виконувала роль у цьому фільмі. Щоправда, не головну, оскільки головна дісталася мені. Та моя подруга теж плакала. Спочатку тихенько, а потім голосніше дедалі, а відтак довелося розплющити очі – й опинитися в реальності. Як ви гадаєте, де?

Ну, звісно ж, у моїй власній спальні на вулиці Бісмарка, 44. І звати мене просто Лола Фелозо, а не дівчина-кішка. І ніяка я не актриса, а дочка мами та папая, онука бабусі й дідуся, небога тітоньки Лізбет і найкраща подруга Фло. І щоночі я мучуся від безсоння. Тож коли не можу заснути, то починаю мріяти, ким би я була, якби не була собою. Тоді я перетворююся на співачку, журналістку або секретного агента, і звати мене зовсім інакше. Та цього разу заради акторської кар'єри я зберегла своє справжнє ім'я. По-перше, тому що в різних ролях у мене й без того бувають різні імена, а по-друге, Лола Фелозо – цілком непогане ім'я для знаменитості.

Хлопчика, котрого я кохаю, по-справжньому також звати Александром, тому що він француз і мешкає у Парижі. Щоправда, я називаю його Алексом, а він мене – Лолою-левицею або та cheri. Це французькі слова, вони означають «моя люба» й тануть на язичі, як і інші чарівні слова. Моя найкраща подруга Фло живе у Гамбурзі. Тієї ночі вона залишилася в мене.

Фло спала і раптом заплакала уві сні. Заплакала по-справжньому, та так голосно, що в мене навіть голова засвербіла. Я почала її термосити, й термосила доти, поки Фло не розплющила очі й не втупилася здивовано в мене.

– Ой! – сказала Фло.

– Що означає «ой»? – спросила я. – Тобі щось болить?

Подруга похитала головою.

– Це ти. Ти робиш мені боляче.

– Вибач, – похопилась я. – Я тільки хотіла тебе збудити, тому й трусила.

Та Фло знову похитала головою.

– Ні, це зовсім не те. Ти щось сказала.

Сказала? Що за дурня?

– Нічого я не говорила!

– Ні, сказала, – уперто повторила Фло, і голос її несподівано став верескливим.

– Ти сказала: «Ненавиджу тебе! Хочу, щоб ти вмерла!» – і побігла геть, – і я зрозуміла, що це назавжди.

Я сіла на ліжку.

– Але це ж усього лише сон, Фло!

– Та знаю я. Проте він був таким... – Фло почухала в потилиці, – таким переконливим...

Я простягнула свій подрузі носовичок.

– Послухай, Фло, я б тобі ніколи не сказала нічого подібного.

Фло висякалася й попленталась на кухню попити води. Коли вона пішла, у мене в животі з'явилося дуже дивне відчуття, й воно не минуло, навіть коли Фло повернулася, лягла поруч зі мною й почала розповідати про п'єсу.

В реальності я теж була майже актрисою. Звісно, не дівчиною-кішкою, проте вже за кілька місяців цілком могла б вийти на шкільну сцену. Для цього було потрібно отримати головну роль у маленькій п'єсі, що її вибрала для нас фрау Вігельманн. Вистава називалася «Білосніжка», і завтра у нас були проби. Чесно кажучи, п'єса видалася мені якоюсь несерйозною. Але ж ми лише в четвертому класі! Дідусь постійно говорить, що спочатку треба навчитися пекти маленькі булочки, й він має рацію. На дівчину-кішку я перетворювалася вночі, а вдень цілком могла б грати Білосніжку.

– Ось тільки якщо цю роль не отримає Анна-Ліза, – зауважила Фло.

Анна-Ліза теж хотіла бути Білосніжкою.

– Анна-Ліза! – пхикнула я. – Де це ти бачила Білосніжку-білявку?

– Та ні, – погодилася Фло. – Проте коли вже так, то ця роль не повинна дістатися й тобі.

Я зітхнула. Фло мала рацію. Волосся у мене теж світле, а не темне, як у папая. Та цьому досить легко зарадити.

– Можна вдягнути перуку. Або пофарбувати волосся.

Фло позіхнула.

– Та Анна-Ліза теж може це зробити.

– Пусте, – заявила я. – Якщо хтось і гратиме Білосніжку, то це точно буду я. Ось побачиш!

Я обняла Фло, і за кілька хвилин моя подруга заснула. А мені не спалося. Я спробувала було знову перетворитися на дівчину-кішку або потрапити на прем'єру чи принаймні відібрати в Анни-Лізи роль Білосніжки. Та нічого не виходило. Я підвелася й підійшла до вікна. Там падав сніг. Сніжинки були просто величезними, як грудочки білої вати. Коли я відчинила вікно, то виявилось, що у світі панує надзвичайна тиша.

– Я ніколи не буду ненавидіти тебе, Фло, – сказала я у цій тиші.

Моя подруга щось пробурмотіла уві сні, й коли я вмостилася поряд із нею, то відчула себе страшенно щасливою. Я мала найкращу подругу, я мала хлопчика, якого я кохала, і скоро я матиму чудову роль. Тоді я стану майже справжньою актрисою. Принаймні так сказав папай, коли ми наступного дня вечеряли в «Перлині півдня».

2.

Темні обличчя та хвіст кальмара

Іще зовсім недавно всі гадали, що «Перлина півдня» вважатиметься найостаннішим з усіх ресторанів Гамбурга.

«Перлина півдня» – це наш бразильський ресторанчик у районі порту, в якому Пенелопа, мама Фло, працює офіціанткою, якщо вона, звісно, не співає на сцені, як справжня суперзірка. Після її виступу на одному святі музичний продюсер запропонував Пенелопі записати диск разом із бразильським музикантом Едуардо Маседо.

Тепер «Перлина півдня» – найкращий ресторан Гамбурга. І це не просто так, а завдяки нам із Фло. Ми були секретними агентами, а нашим супротивником був Зануда, відомий ресторанний критик, котрий довів до нестями Пенелопу й хотів із допомогою розгромної статті домогтися закриття нашого ресторану. Та ми з подругою цьому перешкодили. А Зануда зробився постійним відвідувачем «Перлини півдня» й найвідданішим прихильником Пенелопи. Він уже разів із тридцять запрошував її повечеряти, проте Пенелопа поки що жодного разу не погодилася.

Фло її в цьому підтримує, а мені Зануду навіть шкода. По-перше, мені здається, що він зовсім не такий крутий, яким хоче виглядати, а по-друге, тому що він – батько хлопчика, якого я кохаю. Врешті-решт, ця горезвісна стаття, яку написав Зануда, не знищила «Перлину півдня», а навпаки, врятувала її від банкрутства. Тому ми помістили цей витвір у позолочену рамку й повісили неподалік барної стійки. Між іншим, там сказано, що в «Перлині півдня» відбуваються справжні дива, а її відвідувачі поринають у чарівний світ бразильських страв, бразильської музики і – найголовніше! – бразильського вміння радіти життю.

Гадаю, статтю прочитало багато людей, тому що від самого початку грудня, коли статтю надрукували в журналі, дідусь увесь час повторює, що, нарешті, наш ресторан вирує. Приблизно так, як сьогодні, в неділю, коли ми з мамою та Фло завітали туди. Різдвяні канікули вже закінчилися, тож завтра розпочнуться заняття у школі. Фрау Вігельманн іще до канікул обіцяла, що розподілить ролі в «Білосніжці» першого ж дня. Крім того, скоро в нас має бути урок на тему «Я й мое тіло», де нам розкажуть геть усе про секс, і ми з Фло чекали на нього з нетерпінням.

А сьогодні нас почастують фейжоадою. Це моя улюблена бразильська страва, що її найкраще за всіх у світі готує мій улюблений кухар Карлик. На щастя, Гора, темношкірий помічник Карлика, вже повернувся з лікарні.

Наразі ресторан був повнісінький і вирував, як вулик. Людей було так багато, що папай, Пенелопа і дідусь навіть не мали вільної хвилини, щоб поісти з нами. Щоправда, прийшла бабуса з тіткою Лізбет, у якої після того, що сталося минулої осені, волосся було все ще коротеньке, натомість її фотографують для реклами дитячої моди. Іноді мені здається, що це несправедливо. Моїй тітці ще й трьох років не виповнилося, вона не може до пуття промовити жодної фрази, а її фотографії вже друкують в усіх глянцевих журналах! Сьогодні ввечері в неї знову фотосесія.

– Ну, тітонько Лізбет, як справи? – спитала я, коли бабуса зі своєю молодшою донькою всілися за стіл.

Моя тітка посміхнулася, простягнула мені фотографію і сказала:

– Ібсель клас!

Бабуса закотила очі під лоба, а я подивилася на фото й погодилась: так, моя маленька тітонька мала просто класний вигляд. Волосся в неї стирчало дибки, на ній була чорна шкіряна курточка з металевими заклепками. У руці вона тримала мікрофон, а рот був відкритий, наче вона співає на все горло. Так, тут тітонька Лізбет виглядала майже як знаменита поп-зірка Джекі Джонс, що нею я була колись у своїх мріях.

– Яка краса! – захоплено сказала Фло, заглянувши через мое плече, та бабуса з мамою презирнулися, й тепер уже обидві закотили очі вгору.

– Не знаю, не знаю, – зітхнула бабуса. – Вони навіть запросили Лізбет на кастинг для рекламного ролика. Чим усе це завершиться? Вона ж навіть розмовляти по-людськи ще не вміє!

– Кастинг для рекламного ролика? Гадаєш, тітка Лізбет отримає роль? – Я перевела погляд із тітки на бабусю. – А можна, я піду з вами?

Бабуса зітхнула, а папай, котрий саме підійшов до нашого столика, погладив мене по голові.

– Ти будеш Білосніжкою, Кокадо. Це дуже гарна роль, і ти вже майже справжня актриса.

Я кивнула. Точно. Тепер мое щастя обов'язково настане, адже я вже спекла свою

маленьку булочку.

– Ви тільки подивіться, ось і Джефф, – мама поглядом показала на двері.

Джефф – це Зануда, котрого ми називаємо так лише позаочі, самі розумієте.

Він зняв свою чорну шкіряну куртку (щоправда, без заклепок) і вмовстився поряд із нами.

Зануда поторсав тітку Лізбет по її волоссю, яке стирчало на різні боки, схвально покивав головою і замовив фаршированих кальмарів.

– Бажаєте ще щось? – запитала Пенелопа.

– Добре охолоджене біле вино, – відповів Зануда й посміхнувся Пенелопі. – І романтичну вечерю на двох. Як стосовно наступного четверга?

Фло скривила пичку. Пенелопа зітхнула, але теж усміхнулася.

– У четвер я працюю.

– Тоді у п'ятницю? – Зануда схилив голову і спідлоба поглянув на маму Фло, точнісінько так само, як його молодший син Паскаль.

– Я домовилася зустрітися у студії з Едуардо Маседо та музичним продюсером. Я маю заспівати кілька пісень Марії Бетанії для нашого компакт-диска бразильської музики.

Тепер настала черга Зануди зітхати.

– Мої щирі вітання! А що стосовно суботи?

– Суботу Пенелопа проведе зі своєю єдиною донькою, – відповіла Фло за маму.

Зануда знизав плечима:

– Ну, тоді нічого не вдієш!

– Точно! – бадьоро погодилася Фло й узялася до своєї риби.

За чверть години папай приніс фаршированих кальмарів і поставив їх перед критиком.

– Bon appetit, meu amigo!

У перекладі з бразильської це означає «Смачного вам, друже мій!», та раптом Зануда змінився на виду. І зовсім не через слова папая і не через кальмарів, а через Пенелопу, котра стояла поряд із сусіднім столиком і бесідувала з відвідувачем-бразильцем.

Цей чоловік мав чорні кучері до плечей. Його шкіра була такою ж темною, як і в папая, а голос – іще темнішим та глибшим. Саме цей голос і примусив мене нашорошити вуха. Сказати по правді, прислухатися я почала не через голос, а через те, що саме цей голос говорив.

– Voc? e uma gata, – промовив чоловік із темною шкірою й темним голосом.

У мами Фло обличчя миттю потемнішало. Вірніше, вона почервоніла до сліз. Фло простежила за моїм поглядом і не могла нічого зрозуміти.

– Що це з Пенелопю? – запитала вона, а Зануда облишив жувати й нахилився всім тілом у бік сусіднього столика. На лобі в нього з’явилася глибока зморшка.

– Твою маму назвали кицюнею, – відповіла я й одразу ж пошкодувала про це.

– Що таке? – запитали Фло, бабуса та Зануда хором.

– Е-е-е... – я поспіхом напхала повен рот квасолі.

Пенелопа відійшла від сусіднього столика. Обличчя в неї більше не було темно-червоним. Тільки на губах залишилась нервова посмішка. Фло одразу ж влаштувала мені справжній допит.

– То що сказав цей чоловік? Що моя мама – кицюня?

– Шхофе на те, – пробурчала я з повним ротом і запхнула в себе ще одну ложку квасолі, щоб якось виграти час. Зморшка на лобі в Зануди досягла небезпечної глибини.

Фло нетерпляче струснула головою:

– Облиш запихатися фейжоадою і скажи до пуття, що це були за слова?

– Якщо до пуття, – втрутилась мама, котра, виявляється, також прислухалася до розмови за сусіднім столиком, – то цей тип назвав твою маму кицюнею.

Бабуса знову підкотила очі.

– Отакої тобі! – обурилася вона.

Натомість у Фло очі зробилися зовсім круглими, проте вона мала не обурений, а гордовитий вигляд. Скоса поглянувши на сусідній столик, вона прошепотіла мені в самісіньке вухо:

– Оце так! А цей тип – класний!

Мамі, мабуть, теж так здалося, тому що вона хихикнула. Та їй одразу ж довелося підскочити, тому що Зануда несамовито закашлявся. Він кашляв і кашляв, і обличчя в нього стало таким, що мені здалося – він просто помирає на місці. Бідолаха вимахував руками, а мама стукала його по спині, й щоразу сильніше. Пенелопа підбігла до нашого столика зі склянкою води, й вигляд у неї при цьому був страшенно переляканий. Вона простягнула критику воду, але той лише відчайдушно закрутив головою і витріщив очі. Тут мама стукнула його дуже сильно, і з рота в нього вискочив шматочок кальмара й приземлився просто в тарілку Фло.

– Ну, це вже занадто! – сказала моя подруга.

– Круто! – виголосила тітка Лізбет і засміялася.

Мама опустила на своє місце.

– Це ще нічого, – сказала вона. – Я знаю історію про жінку, яка вдавалася рибною кісточкою. І чим сильніше вона кашляла, тим глибше опускалася кісточка, аж поки не стала в неї впоперек горла. Довелося бідоласній жити з цією кісткою всі вихідні, аж поки в лікарні її витягли з допомогою спеціальних щипчиків. І при цьому поранили мигдалики, почалася страшенна кровотеча і...

– Віктуаліно! – накинулася на маму бабуся. – Чи не могла б ти розповісти свої жахливі історії після вечері?

Мама скорчила ображену гримасу, а кашель у Зануди перейшов у напівзадавлений хрип. Тимчасом усі відвідувачі вже дивилися на нас, і бразилець за сусіднім столиком теж. Він усміхався, й це видалося мені дуже недоречним. Потім він подивився на Пенелопу, всміхнувся їй, а Пенелопа усміхнулася йому у відповідь.

Як це дивно буває, раптом подумала я. Коли критик уперше з'явився в нашому ресторані, він із першого погляду мені не сподобався. Натомість бразилець за сусіднім столиком, навпаки, сподобався. Та коли придивитися уважніше, в ньому відчувалося щось недобре, відразливе, хоча він і був бразильцем, як мій папай, і виглядав дуже-таки гарним зі своєю темною шкірою та копицею чорних кучерів. Так, це й справді дуже-дуже дивно!

Я подивилася на Зануду, тобто на Джеффа, й дала собі слово відсьогодні більше не називати його Занудою.

Джефф узяв у Пенелопи склянку, випив геть усе, поклав на стіл купюру в п'ятдесят євро і вийшов із ресторану. Пенелопа проводила його здивованим поглядом.

– Йому не сподобалась їжа? – поцікавилася вона.

Ми з Фло презирнулися.

– Здається, – сухо зауважила бабуся, – йому не сподобався сусідній столик.

– О, – сказала Пенелопа, знову зашарілася і швидко відійшла до барної стійки.

Ми продовжували вечеряти, аж поки моя тітка не почала жбурлятися фрикадельками, і бабуся вирішила, що настав час іти додому.

– Ми теж підемо, – сказала мама нам із Фло. – Завтра до школи, й вам обом треба бути в гарній формі.

Так, це вже точно. Мені особливо хотілося бути у формі, тому що завтра остаточно вирішиться, чи буду я Білосніжкою, чи ні.

3.

Білосніжка й Люстерко

– Це сталося всередині зими. Сніжинки падали з неба, наче пух. Королева сиділа біля вікна, яке було оздоблене різьбленим ебеновим деревом, і шила. Аж ось вона відірвала погляд від шиття, глянула на сніг, замріялась і незчулася, як уколола голкою палець. На сніг упали три краплинки крові. Вони були такими яскравими на білому снігу, що королева подумала: «От якби в мене народилася донечка – біла, неначе сніг, рум'яна, неначе кров, і чорнява, як чорне ебенове дерево». Невдовзі після цього в неї й насправді народилася дівчинка. Шкіра в неї була білою, наче сніг, вуста червоніли, наче кров, а волосся було чорним, як ебенове дерево. Назвали її Білосніжкою. Та ледве дитинка народилася на світ, як королева померла...

Так починалася казка про Білосніжку, що її ми по черзі читали вранці в понеділок в актовому залі. Ми – це тринадцятеро дівчаток і хлопчиків із четвертих класів, котрі до різдвяних канікул записалися до театрального гуртка. Шестеро з паралельних класів і семеро з нашого: Сол, Ансуман, Цілувальник (хлопчик на ім'я Маріо, котрий тільки того й хоче, щоб поцілуватися з дівчинкою), Анна-Ліза, Фредерика, Фло і, звісна річ, я.

Анна-Ліза читала початок, а мені дістався фінал, де Люстерко говорить злій мачусі, що принцеса, котра щойно одружилася з принцем, у тисячу разів чарівніша, ніж вона сама.

– Аж тут, – читала я, – зла мачуха зайшлася прокльонами й мало не вибухнула від злості та заздощів. Спочатку вона не хотіла йти на весілля, та дуже вже їй кортіло подивитися на молоду королеву. І тієї миті, коли Білосніжка вийшла до гостей, мачуха впізнала свою пасербицю. Від страху вона не могла навіть поворухнутися. Й тоді на вогонь поставили залізні чоботи, розжарили їх як слід і примусили лиху жінку вдягнути їх, щоб покарати за скоєне. Вона змушена була танцювати в цих чоботах доти, аж поки не впала мертвою...

– Навіщо? – спитав Ансуман фрау Вігельманн, коли я захопнула книгу. – Навіщо ви обрали таку дурнувату дитячу казку? Якщо вже ми вирішили ставити п'єсу, то чому б не обрати щось і справді класне?

Дехто заплескав у долоні, а деякі навіть засвистіли на знак підтримки, та коли всі заспокоїлися, фрау Вігельманн сказала з тією посмішкою, яка мені в ній особливо подобається:

– Гадаю, що можна. Як стосовно того, щоб переробити цю казку на новий лад?

– Як це? – не зрозумів Ансуман. – Що ви маєте на увазі?

– Можна її змінити, – пояснила Фло. – Так, ніби її написали в наш час.

Фрау Вігельманн кивнула.

– Саме так. Наш виступ відбудеться в березні. А це означає, що ми маємо майже три місяці. Ми можемо її переробити й подумати, як змінити ролі.

– У мене є ідея для гномів! – крикнув Томас із четвертого «б». – Можна зробити так, щоб вони танцювали хіп-хоп!

Фрау Вігельманн засміялася.

– Чудово! Нехай гноми повертаються ввечері додому, танцюючи хіп-хоп.

– А Білосніжку можна зробити панком! – запропонувала Фредерика.

– Ні, – заперечила Анна-Ліза. – Я не хочу бути панком!

– Що значить, ти не хочеш бути панком? – розсердилась я. – Ще навіть не відомо, чи будеш ти Білосніжкою! Мені здається, спершу треба розподілити ролі, а тоді вже нехай кожний подумає, як йому змінити свою роль.

Фрау Вігельманн зробила вигляд, наче наміряється ще поговорити про п'єсу, аж тут усі закричали, перебиваючи одне одного.

– Гаразд, – погодилася фрау Вігельманн. – Розподілимо ролі, а після цього обговорюватимемо казку.

Вона підійшла до дошки й написала на ній усі ролі, які були в нашій виставі:

Мати Білосніжки (Добра королева)

Мисливець

Сім гномів

Принц

Білосніжка

Мачуха Білосніжки (Лиха королева)

– Так, – сказала вона, – спочатку треба розібратися з невеликими ролями. Хто хоче бути Доброю королевою?

От ніколи б не подумала, що хтось захоче зіграти другорядну роль, аж тут підняла руку Фредерика.

– Можна я? – запитала вона. – Та тільки щоб палець не боляче було колоти!

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (https://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=44901719&lfrom=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.